

ålder samt åtnjutit uppfostran af boets gemensamma tillgångar, då skall vid arfskifte de minderåriga barnen erhålla skälig ersättning härför af barnens samfälda del i boet.

Anhålles om remiss till lagutskottet, åt hvilket jag öfverlemnar att göra de ändringar, som med motionens syfte äro förenliga.

Stockholm den 26 januari 1898.

J. M. Johansson
i Mellbyn.

N:o 58.

Af herr **C. G. Petersson** i Fräntorp, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring af förordningen angående expeditionslösen.*

Genom kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom af den 16 juni 1875 blef bland annat stadgadt, att med fastighet, som erhålles genom arf, giftorätt eller testamente, äfven skall lagfaras, hvilket före den tiden icke var erforderligt i hvad som rörde arf och giftorätt, utan ansågos då bouppteckningar och arfskiften utgöra laga åtkomst till fastigheten, hvilket dock mången gång föranledde oreda i lagfarts- och inteckningsärenden. För undanrödjande af detta förhållande och för erhållande af bättre reda och ordning på rätta egarne till fastigheterna var nog tillkomsten af ofvannämnda förordning både nödig och nyttig, men att kostnaderna för den påbjudna lagfarten skulle göras större, än som verkligen erfordrades, var väl hvarken tänkt eller menadt; det vill dock synas genom de motioner, som vid flera

föregående riksdagar förekommit, att lindringar i kostnaderna för lagfart å ärfd, i giftorätt och genom testamente bekomna fastigheter kunna åstadkommas. Så har under senare tiden äfven skett i afseende å stämpelafgiften för de mindre fastighetslotterna, äfvensom i visst fall å expeditionslösen, men efter mitt förmenande kan en lindring ytterligare åstadkommas utan att förorsaka någon oreda i lagfartsärenden. Det förhåller sig så, att vid sökandet af lagfart på grund af arfskifte eller testamente har den praxis gjort sig gällande, att om sterbhusdelegarne äro 8 å 10 stycken eller ännu flera, så måste hvarje sterbhusdelegare hvar för sig lösa ett lagfartsprotokoll. En sådan åtgärd anses väl af vederbörande vinna stöd utaf föreskriften i 4 § af ofvannämnda förordning, som föreskrifver, att den, som söker lagfart, skall uppvisa sin fångeshandling för att i lagfartsprotokollet införas. Då nu ett sterbhus måste fullgöra sin skyldighet med lagfart på grund af arfskifte eller testamente, är ju detta endast en fångeshandling och åtkomsthandlingarne äro lika för alla sterbhusdelegarne. Huru kan då vara erforderligt att samtidigt upprepa i lagfartsprotokollet en och samma sak 8 å 10 gånger? En gång är väl efter mitt förmenande alldeles tillräckligt, hvarigenom de lagfartsökande kunde lindras med att få lösa ett utdrag af lagfartsprotokollet gemensamt. För öfrigt då arfskifte och testamente äro hvar för sig endast en fångeshandling, borde väl i så fall detta utgöra endast ett lagfartsärende. Äfven är att märka, det lagfartsprotokollen i egarens hand icke äro någon åtkomsthandling för fastighetens egande; utan styrkandet häraf blifver genom utfärdandet af det lagfartsbevis, som, enligt 11 § af förenämnde förordning, skall meddelas.

Man kan väl invända, det lösen för dessa lagfartsprotokoll är så ringa, att någon ändring i nuvarande praxis icke kan vara af behovet påkallad. Detta kan nog hafva sitt erkännande, der det gäller förmögna sterbhus och å lagfart på större egendomar, men icke så för de mindre bemedlade, der lagfarten gäller å fastighet i värde för ett å tvåhundra kronor och då den samma häftar i skuld för öfver halfva värdet. Dessa mindre bemedlade sterbhusdelegare äro i behof att sälja sin fastighet och söka derfor undandraga sig lagfarten, till dess de kunde få köpare och i så fall undslippa med en gemensam lagfart. Men då tiden är inne för att lagfart skall ske och försäljning dessförinnan ej lyckats, kommer föreläggande för sterbhusdelegarne, att vid verkande vite fullgöra sin lagfartsskyldighet i enlighet med lag och förenämnda praxis, hvilket för de mindre bemedlade är ganska betungande. Inträffar då den händelsen, att lagfarten icke beviljas utan förklaras hvilande, tillkommer ytterligare vid lagfartens beviljande ett lagfartsprotokoll för hvardera sterbhusdelegaren. En väsentlig lindring skulle derfor blifva, om blott ett lagfartsprotokoll utfärdades för sterbhusdelegarne gemensamt, hvilken lindring för de mindre bemedlade väl behöfves.

På grund af hvad ofvan blifvit anfördt får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder med sådan förändring i kongl. förordningen af den 7 december 1883, angående expeditionslösen, att då sterbhusdelegare på grund af arf, giftorätt eller testamente söka lagfart å fast egendom, de icke må blifva skyldiga lösa mera än ett lagfartsprotokoll gemensamt, oaktadt fastigheten icke öfvergått till ny egare.

Stockholm den 24 januari 1898.

P. G. Petersson.

N:o 59.

Af herr **M. Dahn**, *i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående statsverkets tillstånd och behof, i fråga om afsättning till arbetareförsäkringsfonden.*

I kongl. propositionen angående statsverkets tillstånd och behof föreslås afsättande af 2 millioner kronor till arbetareförsäkringsfonden. Derjemte *uttalas* förhoppning om föreläggande af en kongl. proposition till anordnande af en arbetareförsäkring, der arbetsgifvarne skulle komma att befrias från af dem förut ifrågasatt bidrag.

Att arbetsgifvarne befrias från att bidraga till nämnda fond, anser jag betyda mindre, *då sådant bidrag väl af vederbörande pensionstagare antingen kommer att anses som ett afdrag å arbetslönen eller betraktas som*